

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE DENDERMONDE VAN 8 DECEMBER 2014

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

(...), geboren te (...) op (...) wonende te (...)

Verdacht van: te (...), meermaals (...)

- A. Bij inbreuk op de artikelen 4, 5, 19, 20-4°, 27 en 28 van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, zoals gewijzigd bij de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme en xenofobie ingegeven daden, in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek te hebben aangezet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens hun zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen, met name door het brengen van de Hitlergroet op de openbare weg en het schriftelijk uiten, ondertekenen en versturen van racistische handtekeningen en kentekens.

De feiten strafbaar zijnde ingevolge de artikelen 4, 5, 19, 20-4°, 27 en 28 van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, zoals gewijzigd bij de Wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden en strafbaar met een gevangenisstraf van 1 maand tot 1 jaar en/of een geldboete van 50 EUR tot 1000 EUR;

- B. Bij inbreuk op artikel 1 van de Wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd, onder één der omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het Strafwetboek, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd te hebben ontkend, schromelijk te hebben geminimaliseerd; te hebben gepoogd te rechtvaardigen of goed te keuren, met name door het brengen van de Hitlergroet op de openbare weg en

het schriftelijk uiten, ondertekenen en versturen van racistische handtekeningen en kentekens.

De term genocide te worden begrepen in de zin van artikel 2 van het Internationaal Verdrag van 9 december 1948 inzake de voorkoming en de bestraffing van genocide.

De rechtbank nam kennis van

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding, houdende dagstelling voor de openbare terechtzitting van 3 november 2014, waarop de zaak, op vraag van de verdediging, werd verdaagd naar de terechtzitting van 10 november 2014, waarop de zaak in openbare terechtzitting werd behandeld en in beraad werd genomen;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 10 november 2014:

- het openbaar ministerie in de persoon van T. V. d. H., substituut- procureur des Konings, in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de beklaagde (...), in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en zijn raadsman mr.,(...) advocaat te (...) die besluiten neerlegt;

I. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

1. KORT FEITENRELAAS

- Op 13 december 2011 vond in de woning van beklaagde te Buggenhout aan het (...) een huiszoeking plaats, naar aanleiding van een beschikking tot huiszoeking in het dossier 2010/174/4 van de onderzoeksrechter te Dendermonde. Voor aanvang van de huiszoeking gaf hoofdinspecteur M. beklaagde lezing van de beschikking tot huiszoeking en vroeg hem om kennis te nemen, hetgeen beklaagde weigerde. Na de huiszoeking werd een verhoorblad van de huiszoeking en de in beslag genomen voorwerpen opgesteld. Op de vraag om dit te ondertekenen, neemt beklaagde het verhoorblad en schrijft hierop 'Sieg Heil Rudolf H.'

Nadat gerechtelijk commissaris V. en hoofdinspecteur M. de woning hadden verlaten, stelde beklaagde op de openbare weg (ongeveer tien meter van de toegang tot zijn woning) onder meer dat hij nu eigenlijk een hamer door de voorruit van het dienstvoertuig zou moeten gooien. Op het ogenblik dat gerechtelijk commissaris V. en hoofdinspecteur M. het dienstvoertuig instapten en beklaagde voorbijreden, deed deze een armbeweging, door de verbalisanten omschreven als het uitbrengen van de Hitlergroet (zie proces-verbaal ME)

- Naar aanleiding van het voorgaande, werd beklaagde bij aangetekend schrijven tegen ontvangstbewijs schriftelijk uitgenodigd om op 27 maart 2012 een verklaring te komen afleggen. Beklaagde daagde niet op, maar had wel op 23 maart 2012 het ontvangstbericht ondertekend met 'Rudolf H.' (waarbij de 'ss' werd

overschreven door een 'y'), met daaronder een swastika en daaronder de vermelding (...).

2. PROCEDURELE ASPECTEN

De verdediging meent dat er een 'procedureel mankement' is in het dossier, nu het huiszoekingsbevel zich niet in voorliggend strafdossier bevindt, derhalve (onder verwijzing naar aan arrest van het Hof van Cassatie van 24 april 1996) het huiszoekingsbevel geacht wordt nietig te zijn en dat door het selectief aanbrengen van stukken uit het dossier 2010/174/4, de 'wapengelijkheid' zou zijn geschonden.

Ten onrechte poogt de verdediging van beklaagde voor te houden dat de huiszoeking en het daaruit volgende gebeurlijk vergaard bewijsmateriaal voorwerp zouden. uitmaken van huidige procedure, dit onder verwijzing naar rechtspraak die betrekking heeft op een totaal andere casus. Elementen gerelateerd aan de huiszoeking (of het resultaat ervan) maken niet het voorwerp uit van huidige procedure, waarbij de tenlasteleggingen (inbreuken op de wet Racisme en Xenophobie en het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd) enkel betrekking hebben op de ondertekeningen/aantekeningen geplaatst door beklaagde zelf.

In het voorliggend dossier heeft het voormelde geen enkel uitstaans met een beweerd gebeurlijke onwettigheid van de huiszoeking of de nietigheid of uitsluiting van de bij de huiszoeking verkregen bewijzen. Hetzelfde dient gesteld met betrekking tot een gebeurlijke BOM-controle; dit argument heeft geen enkele betrekking op voorliggende procedure, nu hierin geen enkele methode werd gebruikt die een BOM-controle zou kunnen noodzaken.

Tenslotte beslist het openbaar ministerie zelf vrij welke stukken uit o. a. een ander strafdossier worden gevoegd (vgl. Cass. 15 februari 2000, Arr.Cass. 2000, 121). Volgens vaste cassatierechtspraak heeft de rechter trouwens aan het openbaar ministerie geen bevel te geven om stukken uit een ander dossier bij het debat te voegen. Ook al kan de rechter geen injunctie geven aan het openbaar ministerie, belet dit niet dat de rechter de passende gevolgen met betrekking tot de eerbiediging van het recht van verdediging kan afleiden uit het achterhouden van onontbeerlijke stukken door het openbaar ministerie. De rechter moet immers waken over het faire karakter van de procedure in haar geheel.

Het openbaar ministerie wordt tot bewijs van het tegendeel vermoed loyaal op te treden. Op de beklaagde rust dan ook een beperkte aanvoeringslast. Indien hij beweert dat het openbaar ministerie beschikt over elementen à decharge, moet hij aantonen dat deze bewering niet elke grond van geloofwaardigheid mist. Namens beklaagde wordt deze aanvoeringslast niet in het minst ingevuld, nu er enkel wordt voorgehouden dat 'het perfect mogelijk zou zijn dat ontlastende stukken zijn achtergehouden', zonder dit op enige wijze aanneembaar te maken, laat staan dit in enige mate geloofwaardig te maken. De rechtbank is van oordeel dat het strafdossier zoals het thans voorligt volledig is en geen stukken dienen verwijderd, dan wel gevoegd. Beklaagde heeft trouwens van alle stukken van voorliggend strafdossier kennis kunnen nemen en er

kan geen miskennis van het recht van verdediging worden afgeleid uit de omstandigheid dat geoordeeld wordt dat er geen reden is om stukken, die naar het oordeel van beklagde verband houden met een andere rechtspleging, bij het dossier te voegen.

De rechtbank is echter wel van oordeel dat het gevoegde moraliteitsonderzoek enkel dienstig kan zijn ter beoordeling van de moraliteit van beklagde, doch geenszins ter invulling van de schuldvraag in onderhavige procedure.

3. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

3.1. TENLASTELEGGING A

Beklaagde wordt vervolgd wegens het op 13 december 2011 en 23 maart 2012 inbreuken te hebben begaan op de artikelen 4, 5, 19, 20-4°, 7 en 28 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, zoals gewijzigd door de wet van 10 mei 2007 tot wijziging van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme en xenofobie ingegeven daden, in de omstandigheden genoemd in artikel 444 van het Strafwetboek, te hebben aangezet tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens hun zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming van deze leden, of sommige onder hen, met name door het brengen van de Hitlergroet op de openbare weg en het schriftelijk uiten, ondertekenen en versturen van racistische handtekeningen en kentekens.

Ten aanzien van de tenlastelegging waaromtrent beklagde zich dient te verantwoorden en m.a.w. vervolgd wordt, moet de aanzet tot of het geven van publiciteit aan zijn voornemen tot discriminatie, haat of geweld worden gedaan, in de omstandigheden van artikel 444 Sw. Deze vereiste houdt in dat de discriminatie moet plaatsvinden in openbare plaatsen of in plaatsen die toegankelijk zijn voor een beperkt aantal personen of in om het even welke plaats voor zover er getuigen aanwezig zijn, of verder ook door geschriften die door middel van aanplakking of verkoop worden verspreid, of ten slotte, door geschriften die aan verschillende personen worden toegestuurd of meegedeeld. De Antiracismewet stelt enkel en nadrukkelijk de 'openbare' meningsuiting strafbaar. In casu is het openbaar karakter aanwezig. In tegenstelling tot wat namens beklagde werd voorgehouden, werd de plaats van het uitbrengen van de Hitlergroet weldegelijk omschreven, met name op de openbare weg, nadat de verbalisanten terug in hun dienstvoertuig waren gestapt, dat enkele meters voorbij de ingang van de woning van beklagde stond geparkeerd. Het aanbrengen van de swastika op de terugzendingskaart van de aangetekende zending heeft evenzeer tot gevolg dat postsorteerderst-bedienden, postbezorgers en geadresseerde(n) dit onder ogen konden krijgen. Het openbaar karakter komt dan ook bewezen voor.

Het materieel element bestaat uit enerzijds het stellen van een handeling die aanzet tot discriminatie, haat of geweld tegen een persoon of tegen een groep of gemeenschap en anderzijds het stellen van deze handeling. Alle handelingen komen in aanmerking (uitspraken, geschriften en teksten, tekeningen, gebaren, filmpjes, graffiti, ...); wel is vereist dat deze handelingen 'aanzetten tot' discriminatie of tot haat of geweld. Het

'aanzetten tot' zal het onderscheid uitmaken tussen loutere uitlatingen en strafbare gedragingen. Het is aan de feitenrechter om uit te maken wanneer uitlatingen in het raam van de vrijheid van meningsuiting moeten worden beschouwd als een aanzet tot geweld, haat of discriminatie. Voor een goed begrip van deze term kan worden teruggegrepen naar het arrest nr. 157/2004 van het Grondwettelijk Hof van 6 oktober 2004, waar in overweging B.49 wordt geoordeeld dat 'aanzetten tot' aangeeft dat de strafbaar gestelde handelingen verder gaan dan louter informatie, ideeën of kritiek. De gebruikelijke betekenis van het werkwoord 'aanzetten tot' is 'aansporen om iets te doen', 'opzetten, aanstoken'. Er kan slechts sprake zijn van aanzetten, indien de uitlatingen of geschriften aanmoedigen of aansporen tot discriminatie. Het doet er niet toe of er een reactie volgt of niet. Het aanzetten tot een algemene houding volstaat; het is niet vereist dat het een publiek of een individu aanzet tot het plegen van concrete daden:

Het moreel element vereist een bijzonder opzet. In de persoon van de beklaagde is een bijzonder opzet vereist dat hij anderen-wil aanzetten tot discriminatie, haat of geweld. Anders gezegd: er dient een manifeste wil aanwezig te zijn om derden aan te zetten tot discriminatie, haat of geweld. Naast dit morele element moet er ter vaststelling van 'aanzetten tot' nog aandacht worden geschonken aan de context van de geuite woorden, gebaren of handelingen (en daarmee samenhangend - de potentiële impact ervan). Ook kan in dit verband worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over het begrip 'incitement' (vgl. S. S. The 'Clear and Present Danger Test' in the Case Law of The European Court of Human Right, Zeitschrift ausffindisches iiffentliches Recht und Vejlkerrecht 2003, 64, 653-681). Hieruit blijkt dat het Hof de vraag of er sprake is van 'aanzet' niet alleen beantwoordt aan de hand van de inhoud of de aard van de gebruikte woorden, maar ook op basis van de omstandigheden waarin zij werden geuit (bijvoorbeeld de plaats, het publiek en de autoriteit van de spreker...) en het medium waarmee dat gebeurde (bijvoorbeeld een dagblad, een roman, het internet...).. Om strafbaar te zijn moet een uiting dus al met al - gezien zijn inhoud en context - aanzetten tot bepaalde feiten of reacties en moet de rechter marginaal toetsen of de uiting is ingegeven door racisme en xenofobie. De rechter zal, met andere woorden, in elke concrete situatie moeten nagaan of een racistische of discriminatoire uiting, rekening houdend met de gebruikte woorden, de context en het opzet van de spreker, kan worden uitgelegd als een aansporing van derden tot een bepaalde actie of houding.

De rechtbank is in casu van oordeel dat het moreel element onbewezen voorkomt. In casu zag beklaagde zich geconfronteerd met een huiszoeking, waardoor hij duidelijk gefrustreerd raakte (zie zijn houding tijdens de huiszoeking, als beschreven door de verbalisanten). Hij gaf uiting aan deze frustratie en irritatie door de Hitlergroet te brengen, zonder enige verder commentaar en zonder verdere uitlatingen. Er waren (behalve de verbalisanten) geen omstaanders die het gebaar hebben opgemerkt, minstens blijkt dit niet uit het voorliggend strafdossier. Ook het feit dat het beklaagde op het verhoorblad 'Seig Heil Rudolf H.' schreef en dat het ontvangstbericht door beklaagde werd ondertekend met 'Rudolf H.', met daaronder een swastika - zonder enig verder commentaar of uitlating desbetreffend - kadert in de oproeping tot verhoor na de huiszoeking, die beklaagde had gefrustreerd.

Geen verdere uitlating/zienswijze/verduidelijking werd door beklaagde aangebracht. De handelingen van beklaagde kaderden niet in een specifieke context tegenover

derden en er werden door beklagde geen hatelijke en/of misprijzende toevoegingen aangebracht, noch werd enige belediging geuit of iets of iemand gevisieerd.

Beklaagde stelde desbetreffend op de terechtzitting van 10 november 2014: "(...) Ze sloegen een ruit in en het glas lag op de puppy's. Ze hebben mij op de grond gestampt. Ik heb die naam geschreven op het proces-verbaal. Ik heb dat uit frustratie getekend. H. was er ene voor de vrede. Hij is neergehaald. Ik had gewoon open gedaan als ze gebeld hadden maar ze hebben mijn ruit ingeslagen. Ik vind niks van het Duitse nationalisme. Ik ben geen politieker. Ik doe gewoon belachelijk terug als ze belachelijk doen (...)".

De gedragingen van beklagde zijn ontegensprekelijk moreel verwerpelijk, doch zijn in dit kader niet te beschouwen als een werkelijke inbreuk op de racismewet, minstens bestaat desbetreffend gereede twijfel, die in het voordeel van beklagde dient te spelen, zodat hij desbetreffend wordt ontslagen van rechtsvervolging.

3.2.TENLASTELEGGING B

Artikel 1 van de Wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd (B.S., 30 maart 1995, err., B.S., 22 april 1995) bepaalt:

"Met gevangenisstraf ... en met geldboete ...wordt gestraft, hij die onder één der omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het Strafwetboek, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal- socialistische regime is gepleegd, ontkent, schromelijk minimaliseert, poogt te rechtvaardigen of goedkeurt.

Voor de toepassing van het vorige lid, dient de term genocide te worden begrepen in de zin van artikel 2 van het Internationaal Verdrag van 9 december 1948 inzake de voorkoming en de bestraffing van genocide...". Onder verwijzing naar het boven gestelde, komt het openbaar karakter van de handelingen van beklagde, afdoende bewezen voor.

Artikel 2 van het Internationaal Verdrag van 9 december 1948 inzake de voorkoming en de bestraffing van genocide omschrijft de term "genocide" als volgt :

"één van de volgende handelingen, gepleegd met de bedoeling om een nationale, etnische, godsdienstige groep, dan wel een groep, behorende tot een bepaald ras, geheel of gedeeltelijk als zodanig te vernietigen:

- (a) het doden van leden van de groep;
- (b) het toebrengen van ernstig lichamelijk of geestelijk letsel aan leden van de groep;
- (c) het opzettelijk aan de groep opleggen van levensvoorwaarden die gericht zijn op haar gehele of gedeeltelijke lichamelijke vernietiging;
- (d) het nemen van maatregelen, bedoeld om geboorten binnen de groep te voorkomen;
- (e) het gewelddadig overbrengen van kinderen van de groep naar een andere groep.

De toevoeging van het adjectief 'schromelijk' aan de term 'minimaliseren' in de negationismewet dient om de eventuele goede trouw van de negationist uit te sluiten, waarbij het 'schromelijk minimaliseren' meestal betrekking zal hebben op het aantal

slachtoffers. Hierbij dient de Holocaust op een dergelijke wijze te worden voorgesteld dat deze als 'marginaal' of 'onbeduidend' wordt afgedaan. Aan de vrijheid van de wetenschap heeft men niet willen raken, zodat enkel het minimaliseren op zeer verregerende, grove en beledigende wijze wordt beoogd. Niet alle uitingen die (mogelijks) kwetsend zijn voor de Joodse gemeenschap, vallen onder het toepassingsgebied van de negationismewet.

Over de begrippen 'ontkennen' of 'goedkeuren' kan evenmin nog enig misverstand bestaan: in het eerste geval wordt het bestaan van de bedoelde genocide in haar geheel gelooschend. In het tweede geval hecht men er zijn goedkeuring aan en onderschrijft men aldus de nazi-ideologie.

Voor de toepassing van de negationismewet moet echter een bijzonder opzet worden aangetoond. Er is enkel sprake van bijzonder opzet wanneer de handelingen wetens en willens worden gesteld met een kwaadwillige, beledigende intentie om een democratie-rijandig gezinde ideologie in ere te willen herstellen (vgl. Corr. Dendermonde (19e k.) nr. 1106, 3 april 2007, RW, 2007-08, afl. 27, 1120).

Uit het voorliggend strafdoosier en de voormelde omschreven handelingen van beklaagde, kan inhoudelijk en intentioneel geen schending van de negationismewet worden vastgesteld in hoofde van beklaagde, nu niet objectief is aangetoond dat beklaagde wel degelijk of voldoende op de hoogte was van de wreedheden van het nazi-regime en in voorliggend geval evenzeer onbewezen blijft dat beklaagde de Holocaust rechtvaardigt of goedkeurt.

Hij wordt dan ook ontslagen van rechtsvervolgung.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 191, 194, 195;
Strafwetboek, art. 2;

**DE RECHTBANK DOET ALS VOLGT UITSPRAAK
OP TEGENSPRAAK:**

**ONTSLAAT beklaagde (...) VAN RECHTSVERVOLGING
wegens de feiten als omschreven onder tenlasteleggingen A en B.**

LEGT de kosten van de rechtspleging, aan de zijde van het Openbaar Ministerie in hun geheel begroot op de som van 38,08 euro, ten laste van de Staat.

**Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van: ACHT DECEMBER
TWEEDUIZEND VEERTIEN.**

Aanwezig:

M.   alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
                      substituut-procureur des Konings;
                      griffier